

Οὐρανία.—Δέν ἀλλάζομεν ὁμιλίαν;
Εὐτύχιος.—Φορεῖσθαι μήπως σᾶς παρεξηγή-
σω; Ἔστω.

Οὐρανία.—Ἐπήγατε περίπατον;

Εὐτύχιος.—Ναί.

Οὐρανία.—Τί ὥραία λιπαράδα σήμερα!... Ἐκά-
ματε καμμίαν καλὴν συνάντησιν;

Εὐτύχιος.—Τί εἶδος συνάντησιν;

Οὐρανία.—Ἐεῦρω γώ. εἰς τὸν περίπατον.

Εὐτύχιος.—Καί τι θέλετε νὰ πῆτε.

Οὐρανία.—Ὅχι. τίποτε.

Εὐτύχιος.—Αὐτὸς εἶναι ὑπαινιγμός.

Οὐρανία.—Σεῖς πταίτε. Δέν μου εἶπατε προ-
χθὲς ὅτι...

Εὐτύχιος.—Τί;

Οὐρανία.—Ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἓνα πρόσωπο;

Εὐτύχιος.—Σᾶς τὸ εἶπα..

Οὐρανία.—Γι' αὐτὴ λοιπὸν σᾶς ρώτησα.

Εὐτύχιος.—(Ἐργειρόμενος). Αὐτὴ δὲν βγήκε
σήμερα περίπατο.

Οὐρανία.—Ὡστε δέν την εἶδατε σήμερα,

Εὐτύχιος.—Τὴν εἶδα.

Οὐρανία.—Εἰς τὸ παράθυρο; (μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—Δέν ἤξεύρω... Γιατί γελάτε;

(Ἀκολουθεῖ.)

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἰδε σελ. 63).

— Διὰ τί ὁ Κ. Νωρὴ νὰ μὴ μοῦ ὁμιλήσῃ πρὶν
ἀποτείνῃ εἰς σέ τὴν αἵτησίν του; Ἀφοῦ εἶναι
γάλλος ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἔθιμα τῆς
πατρίδος του.

— Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἀγγλίσ... Θεία, ἤμουν τό-
τον εὐτυχής, μὴν ταράσσετε τὴν εὐτυχίαν μου,
σᾶς παρακαλῶ.

Ἐγονάτισεν ἔμπρός εἰς τὴν λαίδυ Ἐθνας, μὲ
μίαν στάσιν προσευχῆς θωπευτικῆς. Ἡ λαίδη ἔ-
στειλεν ἐπάνω τῆς ἓνα βλέμμα ἀνεκφράστου τρυ-
φερότητος, ἂν καὶ ἡ μορφὴ τῆς ἔμεινε σκεπτικῇ,
καὶ ἀλλαγμένη ἀπὸ μίαν συλλογὴν.

— Παιδί μου, κανεὶς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ δέν
ἐπιθυμεῖ αὐτὸν τὸν γάμον. ἀλλὰ ὅλο αὐτὸ εἶναι
πολύ ξαφνικόν... γνωρίζεις τόσο λίγο τὸν Κ. Νωρὴ.

— Τόσο λίγο! ἀγαπητὴ θεία. δύο μῆνες τώρα
βλεπόμεθα καθε μέρα!

— Ναί... ἔχεις δίκαιον... Καὶ ὅμως. πράγματι
εἴμεθα ξένοι ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον.

Καὶ τόσον σιγὰ ὥστε νὰ μαντεύσῃ μᾶλλον
πρὸς ὅσον ἤκουσεν ἡ Λίλιαν, ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς:

— Προέβλεπα πῶς αὐτὸ θὰ συνέβαινε, ἦτο
μοιραῖον. Αὐτὸς ἢ ἓνας ἄλλος...

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἔπειτα ἐπα-
νέλαθεν ἡσύχως.

— Πές μου πῶς συνέβη μετὰξὺ σᾶς τὸ πρᾶγμα;

Καθημένη παρὰ τοὺς πόδας τῆς λαίδυ Ἐθνας
ἡ Λίλιαν ἤρχισε νὰ διηγῆται. Ἡ θεία τῆς τὴν ἤ-
κουε, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον γυρμένην πρὸς τὰ
ἔμπρός, καὶ μὲ τὴν μορφὴν ὠχρότερην τοῦ συνή-
θους. Καὶ ὅταν ἡ κόρη ἐσιώπησε:

— Πιστεύω, ὅτι ὁ Κ. Νωρὴ σ' ἀγαπᾷ, παιδί
μου. καὶ ἐλπίζω νὰ γίνῃς σύζυγός του, ναί, τὸ
ἐλπίζω, εἶπε, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς
Λίλιαν.

Ὅθ' ἔλεγε τις ὅμως ὅτι εἶχε μίαν κρυφὴν
ἀμφιβολίαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐλπί-
δος, ποὺ ἐπρόφεραν τὰ γέγηθας τῆς. Ἀλλὰ δέν
ἐπρόσθεσε λέξιν πλέον, διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὸ
παιδί.

V

Καμμία σπουδαία ἀνησυχία δέν ἐτάραξε τὴν καρ-
δίαν τῆς Λίλιαν καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν συνδιαλέξιν.
Καὶ ὅμως τὰπομεσήμερο τῆς ιδίας ἡμέρας ὅταν
ἔμεινε μόνη (ἡ λαίδυ Ἐθνας μετέβη εἰς τὸ Μοντρέ
ὅπου τὴν περιέμενε μία φίλη τῆς πάσχουσα) ἓνα εἶδος
ἀγωνίας ὅπως διόλου ἀδικαιολογήτου τὴν ἐκυρίευσεν
ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀλλοκότου
συμπεριφορᾶς τῆς θείας τῆς... Ἐάν ὁ Ροβέρτος ἦτο
πλησίον τῆς, βεβαίως θὰ ἐξηλείφετο τάχιιστα ἡ ἐν-
τύπωσις αὐτή. Ὅθ' ἐδοκίμαζεν ἐκ νέου τὴν ἐμπιστο-
σύνην, τὴν ὁποίαν τῆς ἐνέπνεεν ἡ πεποίθησις ὅτι τί-
ποτε πλέον εἰς τὸν κόσμον δέν ἠδύνατο νὰ τοὺς
χωρίσῃ.

Ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τῆς
ἔδωκεν τὴν χαρὰν ἐκείνην ποὺ δέν θὰ ἐτόλμα κανὼν
ὄνειρευθῇ, καὶ ποὺ τὴν ἄφηνεν, οὕτως εἶπεν, παρα-
χαλισμένην σὺν ἀπὸ ὄνειρον ποὺ ἐφοβεῖτο ὡς ἐξ ἐν-
στίκτου μήπως διαλυθῇ. Δέν ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ
τὴν λαίδυ Ἐθνας εἰς τὸ Μοντρέ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐφο-
βεῖτο πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν περισπάσῃ ἐπάνω εἰς
αὐτὴν τὴν ἀτελείωτην εὐτυχίαν ποὺ τὴν ἐγέμιζεν ὁ-
λόκληρον. Ἀλλὰ τότε καθημένη σκεπτικῇ εἰς τὸ
δωμάτιόν τῆς, ἀνίκανος διὰ πᾶσαν συνεχῇ ἐνα-
σχόλησιν, ἐλυπεῖτο σχεδὸν ποὺ ἦτο μοναχὴ τῆς·
τὴν κατέλαβεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ βλέμματος μὲ
τὸ ὅποιον τὴν περιέβαλεν ἡ θεία τῆς, μισὴν
ὥραν πρὶν, ὅτε ἔφρουγεν' ἐνὸς βλέμματος περιλύ-
που, τρυφεροῦ, περιφύβου, τὸ ὅποιον ἀποτόμως
τῆς ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν ὅλας τὰς λεπτομερείας
τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης συνδιαλέξεως.

Καὶ τὴν ἐτάραξεν περισσότερον τὸ βλέμμα ἐ-
καίνο διότι δέν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ πα-
ρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς θείας τῆς. Εἰς
μερικὰς περιστάσεις ἤδη, τὸν περασμένον χρόνον

πού ἐπρόκειτο πάλιν δι' ἓνα συνοικέσιον μὲ κᾶποιον, ἡ Λίλιαν τὸ ἐνεθυμήθη γεμᾶτον ἀπὸ τὴν ἰδίαν συγκινητικὴν περιπάθειαν. Καὶ ἀορίστως, συγκεχυμένως ἐσχημάτιζεν ἤδη τὴν πεποιθήσιν ὅτι τῆς ἔκρυπτον κᾶτι πού ἀπέβλεπεν αὐτήν, καὶ κᾶποιον θλιβερόν μυστικόν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ποῖον ἄρ' αὖ γέ;

— Μήπως ὑπῆρχεν ἀληθὺς λόγος πού εἰμποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον μου μ' ἐκεῖν' οἱ; ἐσκέφθη αἰφνιδίως. Καὶ αὐτὸ ἄρ' αὖ γέ νὰ ἐσκέπτετο ἡ θεία Καίτη ὅταν μ' ἤκουε τὸ πρωί;

Ἐπειτα ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὸν παράλογον αὐτὸν φόβον, καὶ τὰ βλέμματά της ἔπесαν τυχαίως ἐπὶ μικρᾶς εἰκόνης τῆς μητρός της, ἣτις κατεῖχε πάντοτε τὴν τιμητικὴν θέσιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τί μελαγχολικὴν ἔκφρασιν εἶχε τὸ εὐμορφὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τοῦ ὁποῦ ἀπὸ μνήμης εἰμποροῦσε νὰ παραστήσῃ τὰ ἐλάχιστα χαρακτηριστικά! Ποῖαι λοιπὸν θλίψεις κατέβαλον τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα, ὥστε νὰ δώσουν εἰς τὸ στόμα της ἐκεῖνο τὸ κᾶτι ἀπείρως περιλυπον, καὶ νὰ θολώσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ βαθυκυανὰ της μάτια, ὅμοια μὲ τῆς Λίλιαν, καὶ νὰ τῆς πάρουν τέλος καὶ τὴν ζωὴν, κατασυντετριμμένην, ἐνῶ, νέα ἀκόμη, ἦτο τόσο εὐθυμὸς καὶ εὐτυχής... Αὐτὸ ἡ Λίλιαν τὸ ἐγνώριζε καλὰ, ἡ γραῖα Βέσση τῆς ὠμιλοῦσε συχνὰ γιὰ τὴν μητέρα της...

Τώρα, μὲ μίαν πληκτικὴν ὀξυδερκειαν ἐβίαζε τὸν ἑαυτὸν της νὰ ἐνημιμήθῃ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ παρελθόντος, ἀφοῦ τὴν ἐκυρίευσεν ἐκ νέου ἡ σκληρὰ ἰδέα ὅτι ἡ λαίδυ Ἐθᾶνς εἶχε βεβαίως ἰσχυροὺς λόγους νὰ θεωρῇ δύσκολον τὸν γάμον της μὲ τὸν Ροβέρτον. Καὶ τόσο πόνον τῆς ἐπροξένει αὐτὴ ἡ σκέψις ὥστε ἤρμιζε νὰ νύξῃ τὴν μέσα εἰς τὴν μνήμην της τὰ ἀπώτερα ἐπεισοδία τῆς ζωῆς της διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὑπὸ τῆς ἐναργείας τῶν γεγονότων, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ.

Τότε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐνεθυμεῖτο χίλια λησμονημένα πράγματα, εἰκόνας πού ἐκοιμῶντο εἰς τὴν μνήμην της πρὸ χρόνων. Μία προπάντων ἀνάμνησις ἠνωρθοῦτο ἐπιμόνως ἐμπροστὰ της: ἡ μήτηρ της, ὠχροτάτη, ξαπλωμένη ἐπὶ ἐνὸς διθανίου, μὲ κλειστὰ τὰ ματφοῦλλα, μὲ δάκρυα στὰ ἰσχνὰ της μάγουλα καὶ ἐπαναλαμβάνουσα λέξεις πού εἶχον ἐντυπωθῇ ἀνεξαλείπτως εἰς τὴν παιδικὴν της φαντασίαν: «Μ' ἔκαμε πολὺ νὰ υποφέρω, εἰμαι πολὺ ἀδύνατη, δὲν ἀντέχω πλέον».

Ποῖον ἄρ' αὖ γέ νὰ ἐννοοῦσεν ἡ μητέρα της; Ἡ Λίλιαν ἀνετρίχισσε. Ἐπρόκειτο λοιπὸν διὰ τὸν πατέρα της; Ἐκεῖνου, ποτὲ δὲν ἤκουσε νὰ προφέρουν τὸ νόμα του. Ἦτο συνειθισμένη ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια νὰ προσεύχεται καθεμέρα δι' ἐκεῖνον. Ἀλλὰ σχεδὸν τίποτε δὲν ἐγνώριζε περὶ αὐτοῦ, καὶ οὕτως εἶπεν ἐξ ἐνστίκτου ἀπέφευγε πᾶσαν διὰ λογαριασμόν του ἐρώτησιν. Ἐνόησε,

κατὰ μικρὸν, ὅτι δὲν εἶχε καταστήσῃ εὐτυχὴ τὴν μητέρα της, καὶ ὅτι μάλιστα τοῦς ἦτο ἀδύνατος ὁ κοινὸς βίος. Αὐτὸς ἄρ' αὖ γέ καὶ σήμερον ἦτο ἐκεῖνος πού ἤρχετο νὰ σπᾶσθαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου, ὅπως ἄλλοτε κατέστρεψε καὶ τῆς μητέρας;

Τί τρέλλα! Διὰ τὴν νὰ ὑποθέτῃ τέτοια πράγματα; Δίψα τὴν κατέλαθεν ὅμως νὰ βεβαιωθῇ ἐξ ὀλοκλήρου, νὰκούσῃ κᾶποιον νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνισυχία της ἦτο καθαρῶς παιδαριώδης. Ἀλλ' εἰς ποῖον νὰ πειθυνθῇ, ποῖον νὰ ἐρωτήσῃ διὰ νὰ πικρήσῃ τὴν βεβαιότητα πού τόσον διαπύρως ἐπόθει; Τὴν λαίδυ Ἐθᾶνς οὔτε κἂν τὸ ἐσκέπτετο· δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ τῆς κάμουν διόλου λόγον διὰ τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο πῶς τὴν ἄφισε τόσο θλιβερὰς ἀναμνήσεις· τὸ ὄνομα τῆς Βέσσης διῆλθε τὸν νοῦν τῆς Λίλιαν. Δὲν ἦτο δι' αὐτὴν ὑπερέτρια ἡ ἀφροσιωμένη ἐκείνη γραῖα, πού τὴν εἶδε ἀπὸ τόσο παιδάκι, πού ἡγάπησε τὴν μητέρα της καὶ δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν ὡς τὴν τελευταίαν της ὥραν... Ζωηρῶς ἐσηκώθη διὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ... Ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά της, σὰν νὰ ἡγγίζεν ἱερὰ ἀντικείμενα τῶν ὁποίων ἡ ἀφῇ ἔμελλε νὰ εἶναι θανάσιμος... Ἐκοίταξε τὸ ἐκκρεμές καὶ εἶπε:

— Ὅταν σημάνουν πέντε, θὰ προσκαλέσω τὴν Βέσσην.

Καὶ ἔμεινεν ὀρθή, ἀκίνητος πρὸ τοῦ παραθύρου, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς στηριγμένους ἐπὶ τῆς κυανοφαίτου ὀμίχλης πού ἐσκέπαζε τὰ κρὰ τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ σκέψις της ἔφυγεν καὶ πέραν τοῦ ἀραιοῦ ἐκείνου παραπετάσματος, πρὸς τὴν Γενεύην, ὅπου εὐρίσκειτο τὴν ἐκεῖνος, ὅπου ἐσκέπτετο δι' αὐτήν. Τί θὰ ἔλεγεν ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκειτο τόσο τεταραγμένη καὶ εἰς τόσον περίλυπον κατάστασιν!

Τὴν συνέφερε πάλιν ὁ κρυστάλλινος ἤχος τοῦ ἐκκρεμῆτος πού ἀντήχησε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Δὲν ἐδίστασε καθόλου πλέον, ἡμιάνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐφώναξε:

— Βέσση, Βέσση!

Ἡ γραῖα, πού εἰργάζετο εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον, ἐσῆκωσε τὰ μάτια της καὶ ἓνα χαμόγελον ἐφαίδρυνε τὴν γαλήνιόν της μορφήν εἰς τὴν θέαν τῆς κόρης.

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου;

Ἡ Λίλιαν, ἂν καὶ τόσον εἰλικρινὴς καὶ ἁδολος, ἐδίστασεν ὅμως τί ἔπρεπε νὰ εἰπῇ.

Καὶ, ἐνῶ ἐσκέπτετο νὰ φέρῃ τὴν Βέσσην εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἔχη τὴν σκέψιν της εἰς τοὺς λόγους της.

— Βέσση, θέλεις νὰ ἐλθῇς νὰ βάλῃς ὀλίγους πούντους εἰς τὴν ταντέλλαν τοῦ φορέματός μου;

(Ἀκολουθεῖ).

